NN 94/2021 (27.8.2021.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII-114/21-7 od 30. lipnja 2021.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

1711

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr. sc. Mirjane Juričić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Blanše Turić, članova vijeća te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski telekom d.d., Z., kojeg zastupaju odvjetnici iz odvjetničkog društva B., D. & P., Z., protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe Ž. u. z. c. P.-g. županije, R., koju zastupa odvjetničko društvo J. i V. iz R., radi obnove postupka utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 30. lipnja 2021.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-08/21-04/01, urbroj: 376-08-21-4 od 26. veljače 2021.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

III. Nalaže se tužitelju Hrvatskom telekomu d.d., Z., da zainteresiranoj osobi Ž. u. z. c. P.-g. županije nadoknadi trošak upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kuna u roku od 60 dana od primitka ove presude.

IV. Ova će se presuda objaviti u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

1. Pobijanim rješenjem tuženika, klasa: UP/I-344-08/21-04/01, urbroj: 376-08-21-4 od 26. veljače 2021. odbijen je zahtjev tužitelja za obnovu postupka i poništenje točke III. rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/17-11/2343, urbroj: 376-10-16-14 od 1. ožujka 2018., te je odbijen tužiteljem zahtjev za naknadu troška.

2. Protiv osporenog rješenja tužitelj je podnio tužbu zbog bitne povrede pravila postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U tužbi navodi u bitnom da svoj prijedlog za obnovu upravnog postupka temelji i obrazlaže pozivom na drukčiju odluku o rješenju prethodnog pitanja o kojem je tuženik raspravio u okviru upravnog postupka utvrđivanja tužitelja infrastrukturnim operatorom i obveznikom plaćanja naknade za pravo puta, a o kojem pitanju je u okviru parničkog postupka, kao o glavnom pitanju, pravomoćnom presudom odlučio nadležni sud (članak 123. stavak 2. točka 3. Zakona o općem upravnom postupku). Naime, tuženik je u konkretnom slučaju u potpunosti zanemario pravomoćnu presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske i njezine učinke na upravni postupak koji je pokrenut povodom zahtjeva zainteresirane osobe radi utvrđivanja tužitelja infrastrukturnim operatorom i obveznikom plaćanja naknade za pravo puta, a posebno na njezine učinke u pogledu odluke o prethodnom pitanju o kojem je izravno ovisilo donošenje rješenja i izricanja obveze tužitelju na plaćanje naknade za pravo puta. Obrazlažući razloge odbijanja prijedloga za obnovu postupka tuženik navodi da iako je postojanje drugog prava u smislu odredbe članka 8. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta, uvjet za prestanak plaćanja obveze, navedena činjenica postojanja drugog prava (ugovora) nije od značaja, niti je odlučna za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za EKI te količine i visine naknade za pravo puta. Suprotno takvom obrazloženju ističe da je u dosadašnjoj praksi tuženika i ovog Suda zauzet stav da se odredba članka 8. stavka 4. navedenog Pravilnika tumači i primjenjuje na način da nema procesnih i materijalnih pretpostavki, da tuženik utvrđuje naknadu za pravo puta ako postoji koje drugo pravo po kojem infrastrukturni operator već plaća naknadu za korištenje cestovnog zemljišta. Takvim obrazloženjem tuženik u pobijanom rješenju proturječi dosadašnjoj praksi i pravnim stajalištima ovog Suda te vlastitim obrazloženjima iz rješenja od 2018. godine te obrazloženjima ovoga Suda u njegovoj presudi, UsII-364/18-8 od 20. veljače 2019. godine. Unatoč pravomoćnoj presudi nadležnog suda kojom je utvrđeno kako je otkaz predmetnog ugovora o služnosti neosnovan i bez pravnog učinka te unatoč vezanosti tuženika njezinim utvrđenjima u smislu članka 55. Zakona o općem upravnom postupku, tuženik protivno svim pravilima istu odbija primijeniti na konkretan slučaj. Smatra da bi u slučaju njegovog opstanka tužitelj zainteresiranoj osobi bio dužan plaćati dvije naknade za korištenje nekretnina i to po dvije različite pravne osove, odnosno naknadu za pravo